

דב, בן מרים ואברהם-יחזקאל, נולד ביום ג' בסיון תשי"א (7.6.1951) ברומניה, ובשנת 1959 עלה עם הוריו לארץ. את לימודיו היסודיים השלים דב ב"תלמוד תורה" שבירושלים, ובזכות הצטיינותו בלימודים "הוקפץ" בשתי כיתות, וסיים את לימודיו התיכוניים בישיבת "נתיב מאיר", שבה זכה לפרס הישיבה. דב הצטיין בכל מקצועות הלימוד — הן בלימודי הקודש והן בלימודי החול. הצטיינותו לא נבעה רק מכשרונותיו

הטבעיים ומתפישתו המהירה, אלא גם מהתמדה רבה. גם בשעות אחר-הצהריים, כשהיה חופשי מלימודים, היה דב מקדיש את זמנו לעיסוקים אינטלקטואליים — לקריאת ספרים, לפתרון תרגילי אלגברה ולכתיבת מאמרים בנושאי תרבות ופילוסופיה יהודית. בשעות הפנאי שנותרו לו מלימודים היה דב עוסק בהדרכת נוער דתי, בפעולות הסברת ערכי היהדות, בטיולים בחוצות ירושלים ובתחביבו מאז ומתמיד — הצילום.

דב גויס לצה"ל בשלהי יולי 1970. אמנם יכול היה להישאר בישיבה ולהתמסר ללימודיו, אך הוא העדיף את השירות הצבאי, כי לפי דבריו: "הרי זאת מצווה המוטלת על כל יהודי". כפשרה בחר להצטרף לגרעין בני הישיבות בקיבוץ יבנה, ושם למד בישיבת "כרם ביבנה" ועשה את שירותו הצבאי ב"כרם ביבנה" התגלו צדדים נוספים באישיותו של דב, לא רק בתחום הלימוד והמחשבה, אלא גם בתחום המעשה. בשביל בני הישיבות, שאינם מורגלים בפעילות גופנית, משמש השירות הצבאי מבחן קשה, ובמבחן זה התגלה דב כבעל רצון חזק וכושר עמידה בתנאים בלתי רגילים. אם כי לא הצטיין בכושר גופני, עבר את כל האימונים המפרכים בהצלחה ואף עזר לאחרים ברגעים קשים, ובמיוחד — דאג לשמור על קיום המצוות בכל המצבים. בתחום הלימודים המשיך דב להתקדם ופיתח יכולת רבה בניתוח סוגיה ובהתמחדות עם בעיות פילוסופיות. דב היה יסודי מאוד בכל עניין שעסק בו. לעתים, משהיה נתקל בבעיה בעלת חשיבות, היה מברר אותה עד תום, כשהוא מעיין בכל המקורות שתחת ידו, לרבות ספרי שו"ת, שאין שימושם נפוץ. יחד עם זאת המשיך דב להרחיב את השכלתו הכללית: הוא ביקר בקביעות בספרייה הלאומית, עיין באנציקלופדיות ובכתבי עת, הרבה לקרוא ספרות יפה ואף עסק בפתרון בעיות מתמטיות. בשל שאיפתו לשלמות היה דב סובל לעתים קרובות משברים ולבטים, אך הוא לא נטה לשקוע בחוסר-מעש בגללם. להיפך: בכל מצב שנקלע אליו היה דב ממשך בשיגרת היוס-יום בלי שאיש ידע את אשר מתחולל בקרבו. במוצאי השבח שפרצה מלחמת יום-הכיפורים היה דב בישיבה. הוא לא המתין לצו הקריאה, אלא נחפו לביתו כדי להצטייד בכל הדרוש, ועוד באותו לילה יצא אל יחידתו שברמת-הגולן. הוא השתתף בקרבות הבלימה נגד הסורים וביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973) תוך כדי קרב נפגע דב ונהרג. הוא הובא לקבורות בבית-העלמין בגבעת שאול בירושלים. השאיר אחריו אב, אם ואח. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "דב מילא את המוטל עליו במסירות ובנאמנות. יכולתו המקצועית ודבקותו במטרה תוך לחימה, שמשו מופת לחבריו"; ואמר עליו חברו, חגי בן-ארצי: "אם הייתי מבקש להגדיר את דב, הייתי אומר שאפיין אותו השילוב הבלתי רגיל של כשרונות מבריקים ושל אישיות מוסרית ממדרגה ראשונה — שילוב שאינו מצוי בדרך כלל. בתחום האינטלקטואלי היה דב בעל כשרונות מגוונים ביותר: תפישה מהירה והגיון חריף שירתו את אהבתו העמוקה לתורה ואת צמאונו לדעת. למרות הצטיינותו בכל ובקיאותו הרבה, היה דב עוסק בתלמודו בענווה ולא ניסה מעולם להתבלט ולהפגין את עליונותו. להיפך: היה עוזר לנחשלים ומעודד את רוחם באמונתו העזה. אשרינו שזכינו שבחור כמו דב התהלך בינינו, ומה רב הכאב שזכות זאת הייתה כה צררה".